

alldeles nakna på våra sidor. Inga mesas synas mer, knappast någon ensam jardang, resande sig på avstånd. Vi äro i ett övergångsbälte mellan jardangs och den salthaltiga lera eller det gamla saltslam som turkarna kalla "schor". Flodarmen tilltar i bredd och förlorar i djup. I vassen hade vi ännu haft 3 m. djupt, sedan blott 1 m. och nu stöta vi ideligen på grund och roddarna knoga och stöta med årorna för att få oss loss.

Solen står lågt, det lider mot aftonen. Jag ger order till lägring. Vi äro mittpå floden och ha lika långt till båda stränderna. Solen går ned. Det skymmer. Sadik försöker få min båt till vänstra stranden. Omöjligt. Försöker den högra. Lika grunt överallt! Det mörknar. En liten månskära är uppe men har ingen lyskraft.

Vi vända och styra uppåt mot strömmen igen, men fastna på grund. En frisk aftonbris sticker upp, den nyss spegelblanka flodgatan splittras till småböljor, som melodiskt plaska mot kanoterna. Vi försöka åt väster, åt söder — lika grunt överallt. Och nu tätnar mörkret. Men hur de stöta och vricka nalkas vi dock slutligen högra stranden och landa på tegelhård schor-mark, där inte ett strå växte och inte en pinne av drivved hade strandat. Med möda funno vi en jämn yta stor nog för tältet. En däcksplanka offrades till aftonelden och matlagningen. Detta var vårt läger n:r 82 och härifrån skulle den sista framstöten utgå mot den vandrande sjön.